

*Ορ. κ.ά.): *Εχον πέντε χωράφια τσαί τὰ πέντε *ποκάλαμα εἶναι *Ορ.

ἀποκαλαμοκαννιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. καλαμοκαννιάζω.

Τελειώνω τὸ καλαμοκάννιασμα, τὴν ἀναπήνισιν νήματος εἰς καλαμοκάννια.

ἀποκαλαμοκαννισμὸς ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαλαμοκαννιάζω.

Ἡ περάτως τῆς ἀναπήνισεως τοῦ νήματος εἰς καλαμοκάννια: Ὡς τὸν ἀποκαλαμοκαννισμό θὰ πάω κιόλα νὰ τὸ διασιτῶ, πᾶ' νὰ τὸ βάλω νὰ τὸ φάνω πρὶ γαλοχειμωνιάσῃ.

ἀποκάλαντα τά, Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. κάλαντα.

Ὁ εἰς τὴν τελευταίαν κατὰ σειρὰν κατοικίαν γινόμενος ραντισμὸς δι' ἁγίασμοῦ ὑπὸ τοῦ ἱερέως τὴν παραμονὴν τῶν Θεοφανείων.

ἀποκαλαντιάζω Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. καλαντιάζω.

Ψάλλω τὰ κάλαντα, ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους.

ἀποκαλαντίδι τό, ἀμάρτ. Πληθ. ἀποκαλαδρίδια Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ, τοῦ οὐσ. κάλαντα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ρ. ἰδ. ΦΚου. κουλ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 4 (1917) 85.

Τὸ τέλος τοῦ ἔσματος τῶν καλάνδων, οἱ ἔπαινοι καὶ αἱ εὐχαί, δι' ὧν περατοῦνται τὸ ἔσμα: Τ' ἀποδέλοιπο θὰ σᾶσε βάλω, ἀπὸς μοῦ πῆτε καὶ τ' ἀποκαλαδρίδια.

ἀποκαλόγερος ὁ, ἀμάρτ. ἀποκαλόερος Ἀνδρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. καλόγερος.

Ὁ ἀποβαλὼν τὴν μοναχικὴν ιδιότητα. Πβ. ἀπόδεξας, ἀπόπαπας.

ἀποκαλόθες ἐπίρρ. Εὐβ. (Κονίστρ.) *ποκαλόθες Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ἀποκαλοῦθες Εὐβ. (*Ορ.) ἀποκαλόθις Κύθηρ.

Ἐκ τῶν φρ. ἀπὸ καλὸ - ἀπὸ καλοῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θες. Ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 91.

1) Ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. *Ορ.): Τάχατες τό *καμε ἀποκαλοῦθες; ποιὸς ξέρει; *Ορ. Ἀποκαλόθες του τὰ εἶπε Κονίστρ. 2) Ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν, ἐξ εὐγενῶν Κύθηρ.

ἀποκαλόκαιρα ἐπίρρ. Κάρπ. ἀπουκαλόκαιρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκαλόκαιρο.

Μετὰ τὸ θέρος, μεσοῦντος τοῦ φθινοπώρου ἐνθ' ἄν.: Ἀπουκαλόκαιρα γένιτι κὶ τοῦ παρ' ἑνὸς Αἰτωλ. Ἔλα ἀπουκαλόκαιρα νὰ σὶ πληρώσῃς αὐτόθ. Ἀπουκαλόκαιρα θὰ κατιβῶ πίσον κάτ' ἀπ' τὰ β' νὰ αὐτόθ.

ἀποκαλοκαιρινὸς ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποκαλοκαιρ' νὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκαλόκαιρο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός.

Ὁ λαμβάνων ὑπόστασιν μετὰ τὸ θέρος, τὸ φθινόπωρον ἐνθ' ἄν.: Ἀποκαλοκαιρ' νὰ ἀχλάδα.

ἀποκαλόκαιρο τό, Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. καλοκαίρι.

Τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ, ὁ μετὰ τὸ θέρος χρόνος, τὸ φθινόπωρον ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἔρχεται, ἀ δὲ βεράσῃ τ' ἀποκαλόκαιρο Ἀπύρανθ. Τ' ἀποκαλόκαιρα δὲ βρέπει νὰ πέφτῃ

κάνεις ὄξω, ἵατι πέφτει πάχνη αὐτόθ. Τ' ἀποκαλόκαιρα καὶ τὴν ἄνοιξιν ἀπεθαίνουν οἱ χτικισμένοι αὐτόθ.

ἀποκαλούκου Τσακων. ἀποκαούκου Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀποκαυλώνω = παύω ὀργῶν πρὸς συνουσίαν. Ἰδ. HPernot Dial. tsakon. 319. Πιθανὸν ἐκ τῶν ζῳων, τὰ ὁποῖα ἅμα τῇ συλλήψει παύουν ὀργῶντα. Καθιστῶ ἔγκυον: Νῆ ἀποκαούτῃς ἀστεφάνουτε.

ἀποκαλουτὰ ἐπίρρ. θηλ. ἀμάρτ. ἀποκαουτὰ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαλούκου.

Ἡ γενομένη ἔγκυος: Ἀ σάτη μι ἀπὸ τῶν μῆτρων ἐν ἀποκαουτὰ τ' ὄλιον τσιμουῖα (ἡ κόρη μου ἀπὸ τρεῖς μῆνες εἶναι ἔγκυος καὶ ὅλο ξερνᾷ).

ἀποκαλιτίζω ἀμάρτ. ἀποκαλιτίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. κάλιτσα.

Τελειώνω τὸ πλέξιμον κάλιτσας: Ἐποκαλιτίζεις πῆ;.

ἀποκαλυβοῦμαι Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. *καλυβοῦμαι ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. καλύβα.

Καταφεύγω ἔνεκα βροχῆς οἶονεῖ ὑπὸ καλύβην, ὑπὸ σκέπην: Ὡς τὸ κυνὴ ἡμουνα καὶ ἡρῶτα ἐδῶ γὰ νὰ ἀποκαλυβῶθῃ.

ἀποκαλυμμένα ἐπίρρ. ἀμάρτ. *ποκαρυμ-μένα Κύπρ.

Ἐκ τῆς μετοχ. ἀποκαλυμμένος τοῦ ρ. ἀποκαλύφτομαι.

Ἀπλήστως, ἀκορέστως: Ἐθώρουν τὴν νὰ μοῦ χαμωγελῇ ζαχαρένα τῶν *ποκαρυμ-μένα.

***ἀποκαλύφτομαι**, ἀποκαλύβκομαι Κύπρ. *ποκαλύβκομαι Κύπρ. Μετοχ. *ποκαλυμ-μένος Κύπρ. — Δλιτέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 3,47 *ποκαρυμ-μένος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποκαλύπτομαι.

1) Ἀποκαλύπτονται τὰ ὁστᾶ μου, γίνομαι λιπόσαρκος καὶ ἰσχνός, ἀπισχναίνομαι: Ἐποκαλύφτην ὁ ἄθ-θρωπος *πὺν τὴν διάρροϊαν. Ἐν' *ποκαλυμ-μένον τὸ πρόσωπόν του *πὺν τὴν ἀρρώσκιαν γὰ *πὺν τὴν δυστυχίαν. Συνών. φέγγω.

2) Μετοχ. ὁ ἐστερημένος τινὸς καὶ σφόδρα ἐπιθυμῶν τοῦτο: Ἄσμ.

Ἐφίλουν τὴν τῶ ἐλάλεν μου, κανεῖ σε, λυθ-διασμένη, κάμνεις πῶς ἐν εἶδες φιλεῖν ποτ-τέ, *ποκαρυμ-μένε! (κανεῖ σε = σοῦ ἀρκεῖ, σὲ φθάνει).

Με δεῖλη τοῦ φιλεῖν *ποκαρυμ-μένα ἐσμίξασιν σὰν σμίει τὸ νερόν

Δλιτέρτ. ἐνθ' ἄν.

ἀπόκαμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ. *Οφ.) ἀπόκαμαν Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπονκάημα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπόκαυμα.

1) Τὸ ἐκ τῆς καύσεως ὑπολειφθὲν ξύλον Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἦταν τοῦ γατοπόλλου ἀπάν' *ς ἐν' ἀπονκάημα κὶ νίβιταν (ἦτο τὸ γαττόπουλλο ἐπάνω εἰς ἓνα ἀποκ. καὶ ἐνίβετο). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μ. Ἐτυμολ. 246,33 «δαλός· ξύλον ἀπόκαυμα». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκατῖδι 1.

2) Τὸ ἐκ δυσπεψίας γεννώμενον εἰς τὸν φάρυγγα δυσάρεστον αἰσθημα καύσεως Πόντ. (*Οφ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.) Συνών. ἀνακαούρα, ἀνακαψάδα 3, ἀνακαψίδα Β1, ἀνακαψίλα, καήλα, καούρα, κάψιμο, ξινίλα.

ἀποκαμάρωμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀποκαμάρωμαν Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Σούρμ. Τρίπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαμαρώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἡ ἀφαίρεσις τῆς καμάρας, τοῦ πέπλου τῆς νύμφης, μετὰ τὸ γαμήλιον δεῖπνον ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ὡς ἀποκαμάρωμαν ἔρθεν (ἐπὶ τοῦ βραδέως, μετὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν

